

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 116/2022-23

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara (sudca spravodajca) a sudcov Jany Baricovej a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátskou kanceláriou JUDr. Róbert Fatura, advokát, s. r. o., v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Róbert Fatura, Centrum 18/23, Považská Bystrica, proti postupu Krajského súdu v Banskej Bystrici v konaní vedenom pod sp. zn. 51 K 142/1995 a jeho opatrením č. k. 51 K 142/1995-1860 z 28. októbra 2020 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 5. februára 2021 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) v konkurznom konaní a jeho opatrením označeným v záhlaví tohto uznesenia. Navrhuje, aby ústavný súd napadnuté opatrenie zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie, aby mu ústavný súd priznal finančné zadost'učinenie v sume 2 000 eur a náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti, jej príloh, Obchodného vestníka, Obchodného registra Slovenskej republiky, informácií na webovej stránke Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo spravodlivosti“) a vlastnej rozhodovacej činnosti ústavného súdu vyplýva, že sťažovateľ vystupoval v konaní vedenom na krajskom súde pod sp. zn. 51 K 142/1995 vo funkcii správcu konkurznej podstaty úpadcu Poľnohospodárske výrobné-obchodné družstvo [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] (ďalej len „úpadca“). Krajský súd uznesením z 13. januára 2011 schválil konečnú správu o speňažení majetku z podstaty a vyúčtovanie odmeny a výdavkov správcu, ktorému priznal konkurznú odmenu celkom vo výške 139 376,80 eur (preddavok vo výške 13 277,57 eur, na doplatenie 126 099,23 eur). Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len

„najvyšší súd“) na základe odvolania jedného z konkurzných veriteľov uznesenie krajského súdu potvrdil. Následne vydal krajský súd rozvrhové uznesenie.

3. Na základe mimoriadneho dovolania generálneho prokurátora Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) najvyšší súd uznesením č. k. 2 MOBdoV 4/2012 z 13. decembra 2016 zrušil právoplatné uznesenia o schválení konečnej správy a uznesenie o schválení rozvrhu. Toto zrušujúce uznesenie najvyššieho súdu napadol sťažovateľ ústavnou sťažnosťou, ktorú ústavný súd uznesením č. k. III. ÚS 264/2017-10 z 19. apríla 2017 odmietol ako zjavne neopodstatnenú. Sťažovateľ sa následne so sťažnosťou obrátil aj na Európsky súd pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“).

4. Po vrátení veci na ďalšie konanie krajský súd v súlade so záväzným právnym názorom najvyššieho súdu uvedeným v zrušujúcom rozhodnutí uznesením zo 14. novembra 2018 schválil doplnenú konečnú správu o speňažení majetku z podstaty úpadcu a vyúčtovanie odmeny správcu, ktorú sťažovateľovi priznal vo výške 58 910,30 eur (po odrátaní vyplateného preddavku zostáva na doplatenie 45 632,73 eur). Proti uzneseniu podal sťažovateľ odvolanie. Najvyšší súd uznesenie krajského súdu potvrdil svojím uznesením č. k. 3 Obo 1/2019 z 19. marca 2019. Ústavnú sťažnosť sťažovateľa proti tomuto uzneseniu najvyššieho súdu ústavný súd odmietol ako zjavne neopodstatnenú uznesením č. k. I. ÚS 330/2019-13 z 20. augusta 2019.

5. Európsky súd pre ľudské práva rozsudkom vo veci Pádej proti Slovenskej republike z 13. októbra 2020 rozhodol, že právo sťažovateľa podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru porušené bolo, keďže v súlade s princípom právnej istoty konečné rozhodnutie súdu nesmie byť spochybňované, a podľa jeho názoru mimoriadne dovolanie v sťažovateľovom prípade predstavovalo iba ďalšie/skryté odvolanie. Zrušenie právoplatného uznesenia na základe mimoriadneho dovolania generálneho prokurátora však nepredstavovalo porušenie čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“).

6. Dňa 28. októbra 2020 vydal krajský súd v rámci dohľadu nad činnosťou správcu napadnuté opatrenie, ktorým sťažovateľovi uložil povinnosť aby v lehote 7 dní od jeho doručenia predložil súdu doklady, ktorými preukáže disponibilnosť finančných prostriedkov určených na rozdelenie pre veriteľov vo výške 789 979,81 eur. Krajský súd v štádiu prípravy rozvrhového uznesenia zistil, že na účtoch úpadcu nie je dostatok finančných prostriedkov určených na uspokojenie veriteľov (iba 664 850,70 eur). Rozdiel predstavuje odmena správcu vyplatená na základe uznesenia krajského súdu z 13. januára 2011 o schválení konečnej správy (zrušeného najvyšším súdom na základe dovolania podaného generálnym prokurátorom, pozn.), ktorú sťažovateľ po právoplatnosti uznesenia o schválení doplnenej konečnej správy zo 14. novembra 2018 na účet nevrátil.

7. Krajský súd uznesením z 8. júna 2021 ustanovil za nového správcu konkurznej podstaty úpadcu obchodnú spoločnosť [REDAKOVANÉ]. Na webovej stránke Register úpadcov ministerstva spravodlivosti ústavný súd zistil, že sťažovateľ je zo zoznamu správcov vyčiarknutý.

8. Po doručení rozsudku ESLP podal sťažovateľ žalobu na obnovu konkurzného konania vedeného pod sp. zn. 51 K 142/1995, ktorú krajský súd zamietol uznesením č. k. 43 Cbi 1/2021 zo 17. marca 2021, ktoré bolo potvrdené uznesením najvyššieho súdu č. k. 4 Obo 4/2021 z 29. októbra 2021.

II

Argumentácia sťažovateľa

9. Proti postupu krajského súdu v konkurznom konaní a napadnutému opatreniu podal sťažovateľ túto ústavnú sťažnosť argumentujúc, že:

a) opatrenie priamo nadväzuje na uznesenie najvyššieho súdu, ktorým potvrdil uznesenie krajského súdu o schválení doplnenej konečnej správy, v ktorom sa najvyšší súd vôbec nezaoberal námietkami sťažovateľa uvedenými v odvolaní týkajúcimi sa retroaktívnej aplikácie novelizovaných ustanovení vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 389/2001 Z. z., ktorou sa mení a dopĺňa vyhláška Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 493/1991 Zb., ktorou sa vykonávajú niektoré ustanovenia zákona o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“), ktorá spôsobila disproporciu právnej úpravy spôsobu výpočtu odmeny;

b) už uvedený postup najvyššieho súdu je v rozpore s princípom právnej istoty, princípom legitímnych očakávaní a princípom zákazu retroaktivity. Vzhľadom na túto nesprávnosť postupu, ktorý predchádzal vydaniu napadnutého opatrenia, je aj samotné opatrenie v rozpore so základnými právami sťažovateľa;

c) namietaným postupom došlo k zníženiu odmeny správcu o 80 466,50 eur. Vec sa však v zmysle derogačných ustanovení má spravovať podľa pôvodného zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení ďalších predpisov (ďalej len „zákon o konkurze a vyrovnaní“) v znení platnom ku dňu vyhlásenia konkurzného konania (8. augusta 1997) vrátane príslušných ďalších právnych predpisov. Podľa názoru sťažovateľa zo znenia prechodných ustanovení vyplýva, že tieto upravujú použitie doterajších právnych predpisov v najširšom význame (teda všetkých právnych predpisov, zákonov aj vyhlášok v znení účinnom ku dňu začatia konkurzného konania);

d) s odkazom na rozsudok ESĽP, ktorý konštatoval porušenie práv sťažovateľa spočívajúce v zrušení pôvodných rozhodnutí a odchýlení sa od princípu právnej istoty, namieta, že zásahom do jeho právnej istoty bude každé ďalšie rozhodnutie vydané v dôsledku tohto zrušenia, teda aj napadnuté opatrenie.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

10. Podstatou ústavnej sťažnosti je tvrdené porušenie práv sťažovateľa označených v bode 1 tohto uznesenia postupom krajského súdu v konkurznom konaní a napadnutým opatrením, v dôsledku ktorého malo dôjsť k zásahu do práva sťažovateľa na právnu istotu.

11. Ústavný súd sa v prvom rade zaoberal včasnosťou podania ústavnej sťažnosti [či bola podaná v dvojmesačnej lehote podľa § 124 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)]. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti uviedol, že napadnuté opatrenie mu bolo oznámené 7. decembra 2020. Z verejne dostupných zdrojov (webová stránka ministerstva spravodlivosti) zistil, že napadnuté opatrenie nadobudlo právoplatnosť 27. novembra 2020 a vykonateľnosť 4. decembra 2020. Ústavnú sťažnosť podal sťažovateľ na poštovú prepravu 2. februára 2021.

12. V tejto súvislosti však ústavný súd prihliadol na § 8 písm. a) zákona č. 62/2020 Z. z. o niektorých mimoriadnych opatreniach v súvislosti so šírením nebezpečnej nákazlivej ľudskej

choroby COVID-19 a v justícii a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 62/2020“), podľa ktorého v čase od 19. januára 2021 (dátum nadobudnutia účinnosti zákona, pozn.) do 28. februára 2021 spočívali lehoty ustanovené právnymi predpismi v súkromnoprávných vzťahoch na uplatňovanie alebo bránenie práv na súde, uplynutím ktorých by došlo k premlčaniu alebo zániku práva.

13. Z doslovného znenia uvedeného ustanovenia vyplýva, že spočívanie lehôt sa týka len ochrany práv v súkromnoprávných vzťahoch. Vychádzajúc z cieľa predmetnej právnej úpravy a celospoločenskej situácie, za ktorej boli mimoriadne opatrenia zákonodarcom prijaté, je potrebné vziať do úvahy skutočnosť, že sťažením uplatnenia ochrany svojich práv v mimoriadnej situácii sú (boli) potenciálne postihnutí aj nositelia práv vyplývajúcich z iných než súkromnoprávných vzťahov (napríklad práva, ochrana ktorých sa uplatňuje v správnom súdnictve, ale aj v súdnictve ústavnom). Ústavný súd nemá zákonom danú možnosť sám svojím vlastným vnútorným aktom rozhodnúť o predĺžení lehoty na podanie návrhu na začatie konania pred ústavným súdom, rešpektuje však vo svojej činnosti *inter alia* princípy právneho štátu, princíp rovnosti, povinnosť ústavne konformného výkladu a aplikácie právnych noriem (čl. 152 ods. 4 ústavy), ako aj materiálny prístup k ochrane základných práv a slobôd. Preto, vychádzajúc z čl. 46 ústavy s ohľadom na § 62 zákona o ústavnom súde, v spojení s čl. II až IV Civilného sporového poriadku a s ohľadom na procesnoprávny charakter lehoty podľa § 124 zákona o ústavnom súde považuje spočívanie lehoty na uplatnenie práva v uvedenom období za aplikovateľné aj na posudzovanie dodržania lehoty na podanie návrhu na začatie konania pred ústavným súdom (I. ÚS 187/2021). Vzhľadom na túto skutočnosť treba ústavnú sťažnosť, ktorá bola podaná na poštovú prepravu 2. februára 2021 a doručená ústavnému súdu 5. februára 2021, považovať za včas podanú.

14. Zároveň ústavný súd ustálil, že ústavná sťažnosť nie je neprípustná v zmysle § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Napadnuté opatrenie vydal krajský súd v rámci dohľadu nad činnosťou správcu. S odkazom na § 66b ods. 3 zákona o konkurze a vyrovnaní, podľa ktorého proti opatreniam v dohliadacej činnosti súdu nie je prípustný opravný prostriedok, ústavný súd konštatuje, že sťažovateľovi zákon nepriznáva iné právne prostriedky na ochranu jeho základných práv a slobôd, ktorých nevyčerpanie by predstavovalo prekážku pre konanie ústavného súdu o jeho ústavnej sťažnosti.

15. Opatrenie krajského súdu vydané v rámci jeho dohliadacej činnosti v konkurznom konaní bolo predmetom preskúmania ústavným súdom napríklad aj v konaní vedenom pod sp. zn. III. ÚS 406/2018.

16. Ústavný súd následne preskúmal sťažovateľom uplatnené námietky a dospel k záveru, že sú z ústavnoprávneho hľadiska zjavne neopodstatnené.

17. V prvom rade je potrebné pripomenúť, že správca konkurznej podstaty nie je v konkurznom konaní v pozícii účastníka konania. Je osobitným subjektom konkurzného konania (osobou na konaní zúčastnenou). Do funkcie ho ustanovuje súd, ktorý ho v zákonom ustanovených prípadoch môže funkcie aj zbaviť. Súd je oprávnený vykonávať nad činnosťou správcu konkurznej podstaty dohľad. Správcovi môže uložiť, aby si vyžiadal na určité otázky názor veriteľského výboru, alebo môže dať správcovi pokyny sám. Základnou úlohou správcu je zistenie a zabezpečenie majetku patriaceho do konkurznej podstaty, správa uvedeného majetku a jeho následné speňaženie. Pri plnení týchto úloh je povinný postupovať s odbornou starostlivosťou a má samostatné postavenie tak voči úpadcovi, ako aj voči veriteľom. Zákonná

úprava konkurzného konania mu zveruje realizáciu takých úkonov, ktorých výkon samotným konkurzným súdom vzhľadom na ich povahu a rozsah neprichádza do úvahy. Ide o subjekt, prostredníctvom ktorého konkurzný súd zabezpečuje naplnenie cieľov a účelu vyhláseného konkurzu. Jeho procesné postavenie a vzťah ku konkurznému súdu vylučujú možnosť, aby bol správca konkurznej podstaty nositeľom práv vytvárajúcich vo svojom súhrne obsah základného práva na súdnu a inú právnu ochranu (čl. 46 až 50 ústavy) priznaného výlučne účastníkovi konania. Výnimku predstavujú tie fázy konkurzného konania, v ktorých sa bezprostredne rozhoduje o jeho práve na náhradu výdavkov a na odmenu (teda majetkových právach civilnej povahy obdobných právam účastníkov konania) (porovnaj III. ÚS 346/05, I. ÚS 417/2020).

18. Ústavný súd bol tiež z obsahu ústavnej sťažnosti toho názoru, že napriek formálnemu označeniu napadnutého opatrenia krajského súdu, proti ktorému ústavná sťažnosť smeruje, však sťažovateľ uplatňuje svoje námietky proti nesprávnemu postupu najvyššieho súdu a jeho uzneseniu, ktorým potvrdil uznesenie krajského súdu o schválení doplnenej konečnej správy, ktoré predchádzalo vydaniu napadnutého opatrenia. Priamo proti napadnutému opatreniu pritom sťažovateľ nevzniesol v podstate žiadne námietky.

19. Uznesenie najvyššieho súdu č. k. 3 Obo 1/2019 z 19. marca 2019 bolo už predmetom prieskumu ústavného súdu, ktorý uznesením sp. zn. I. ÚS 330/2019 ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol ako zjavne neopodstatnenú. V bode 27 konštatoval, že najvyšší súd pri posudzovaní právnej otázky uplatnenia právneho predpisu určujúceho výšku odmeny správcu vychádzal zo záväzného právneho názoru dovolacieho súdu, pričom v odôvodnení svojho rozhodnutia zrozumiteľne uviedol, prečo je na skutkové okolnosti posudzovanej veci (neukončenie prieskumného pojednávania do 8. októbra 2001, t. j. do nadobudnutia účinnosti vyhlášky č. 398/2001 Z. z.) potrebné na určenie odmeny správcu aplikovať § 6 a § 7 ods. 1 vyhlášky č. 493/1991 Zb. v znení účinnom od 29. septembra 2001 a vyúčtovanú odmenu správcu schváliť v redukovanej výške.

20. Napriek potrebe rešpektovať § 55 písm. a) zákona o ústavnom súde, podľa ktorého je neprípustný návrh na začatie konania (v tomto prípade ústavná sťažnosť), ak sa týka veci, o ktorej už ústavný súd rozhodol, ústavný súd v prejednávanej sťažovateľovej veci vzhliadol osobitost' spočívajúcu v tom, že po rozhodnutí ústavného súdu (20. augusta 2019) vo veci I. ÚS 330/2019 EŠLP rozhodol v sťažovateľovej veci rozsudkom z 13. októbra 2020. Podľa jeho názoru generálnym prokurátorom podané mimoriadne dovolanie sa týkalo právneho posúdenia veci a vyvolalo iba bežné právne otázky, ktorých riešenie spadá do bežnej súdnej činnosti. Rovnaké právne otázky, ktoré riešil najvyšší súd pri rozhodovaní o mimoriadnom opravnom prostriedku, boli vznesené už v priebehu predchádzajúceho konania pred súdmi, a to aj pred najvyšším súdom ako súdom odvolacím. Za týchto okolností EŠLP konštatoval, že mimoriadne dovolanie slúžilo skôr ako skryté odvolanie v zmysle jeho judikatúry a že nezistil žiadne osobitné dôvody na odklon od všeobecného princípu právnej istoty. Čl. 6 ods. 1 dohovoru bol teda porušený.

21. Ústavný súd už v uznesení č. k. II. ÚS 326/2021 z 16. júna 2021 konštatoval, že po vrátení veci na ďalšie konanie je síce okresný súd, ako aj krajský súd viazaný právnym názorom najvyššieho súdu, no v zmysle § 193 Civilného sporového poriadku aplikovaného ústavne súladným spôsobom v zmysle čl. 152 ods. 4, čl. 1 ods. 2 a čl. 154c ods. 1 ústavy v spojení s čl. 46 ods. 1 dohovoru ako *lex specialis* vo vzťahu k § 455 Civilného sporového poriadku s ohľadom na existenciu

rozsudku ESLP budú všeobecné súdy viazané právnym názorom ESLP vyjadreným v tomto rozsudku. Inými slovami, rozsudok ESLP „prelomí“ kasačný účinok rozhodnutia najvyššieho súdu.

22. Z uznesenia č. k. IV. ÚS 261/2021 z 25. mája 2021 vyplýva, že aj keď ESLP nie je vo vzťahu k vnútroštátnym orgánom aplikácie práva vybavený priamou kasačnou pôsobnosťou, predstavuje jeho rozsudok v časti, v ktorej sa vyjadruje o porušení práv garantovaných dohovorom, autoritatívne riešenie týchto otázok, a preto musia byť jeho závery vnútroštátnymi orgánmi aplikácie práva rešpektované bez ohľadu na pochybnosti o jeho správnosti či úplnosti (implicitný kasačný účinok). V hierarchii súdnych rozhodnutí sa rozhodnutia ESLP nachádzajú nad rozhodnutiami všeobecných súdov vrátane najvyššieho súdu a rozhodnutiami ústavného súdu, čo vo svojom dôsledku pre účely prebiehajúceho súdneho konania pred všeobecnými súdmi implikuje záver, podľa ktorého všeobecné súdy sú po rozhodnutí ESLP vo veci navrhovateľky povinné, a to napriek záverom vyplývajúcim z kasačného uznesenia najvyššieho súdu a uznesenia ústavného súdu, premietnuť závery vyplývajúce z rozsudku ESLP do svojich rozhodnutí, a to tak, aby sa navrhovateľka dostala, čo sa týka právneho posúdenia základu jej nároku, do stavu, v ktorom sa nachádzala v čase pred vydaním kasačného uznesenia najvyššieho súdu. Inak povedané, ak sa po rozhodnutí ESLP, ktorým bolo v konaní proti Slovenskej republike vyslovené porušenie ľudského práva alebo základnej slobody v dôsledku konania alebo rozhodnutia súdu Slovenskej republiky, pred všeobecným súdom na základe predchádzajúceho kasačného rozhodnutia iného súdu Slovenskej republiky stále koná, v dôsledku právnych účinkov rozhodnutia ESLP kasačná záväznosť zrušujúceho rozhodnutia zaniká a konajúci všeobecný súd bez ohľadu na štádium konania je povinný rešpektovať právny názor ESLP, a to bez ohľadu na konflikt s už vysloveným právnym názorom súdu Slovenskej republiky, ktorý zrušujúcim rozhodnutím vyvolal nové konanie.

23. V zmysle uvedeného ústavný súd preskúmal, či krajský súd v napadnutom opatrení rešpektoval právny názor ESLP vyjadrený v rozsudku v sťažovateľovej veci.

24. V bode 13 opatrenia krajský súd uviedol, že uloženie predmetnej povinnosti je v súlade s rozhodnutím ESLP vo veci Pádej proti Slovenskej republike, v ktorom ESLP rozhodol, že právo na majetok sťažovateľa porušené nebolo. Krajský súd odkázal na body 53 a 54 rozsudku ESLP, v ktorých odobril postup pri určení výšky odmeny správcu vrátane povinnosti vrátenia sumy finančných prostriedkov vo výške rozdielu medzi už vyplatenou a následne priznanou nižšou sumou odmeny ako správny a v súlade s právnymi predpismi.

25. Ústavný súd po oboznámení sa s odôvodnením rozsudku ESLP zistil, že podľa názoru ESLP súdy v sťažovateľovej veci nezasiahli neprimerane do sťažovateľovho práva na pokojné užívanie majetku. Keďže 1) dôvodom na zrušenie konečného rozhodnutia vydaného v jeho prospech bolo naplnenie cieľa konkurzného konania – uspokojiť nároky veriteľov v čo najväčšom rozsahu, a teda ochrana ich majetkových práv, 2) súdy vyvažovali medzi sťažovateľovým právom na odmenu a právom veriteľov na pokojné užívanie ich majetku, 3) v konaní, ktoré nasledovalo po zrušení právoplatného rozhodnutia, sťažovateľov nárok na odmenu za vykonanú prácu (ktorý nebol nikdy *per se* napádaný) mu bol priznaný, hoci v nižšom rozsahu, vypočítaný v súlade s vnútroštátnym právom, 4) sťažovateľ ako právnik si mal byť vedomý príslušného právneho rámca, 5) navyše, vnútroštátne súdy vysvetlili spôsob, akým vykladali právo, a sťažovateľovi poskytli dostatočné odpovede na jeho argumenty, ich rozhodnutia neboli arbitrárne ani zjavne bezdôvodné, 6) sťažovateľ navyše ani netvrdil, že by povinnosť vrátiť rozdiel odmeny po niekoľkých rokoch preňho predstavovala neprimeranú záťaž (bod 53 rozsudku). Uvedené viedlo

ESLP k záveru, že zrušenie právoplatného rozhodnutia na základe mimoriadneho dovolania nepredstavovalo neoprávnený zásah do majetkových práv sťažovateľa podľa čl. 1 dodatkového protokolu (bod 54 rozsudku).

26. Z uvedeného je zrejmé, že v prejednávanej veci nastala situácia, keď ESLP po tom, čo sám preskúmal konanie, ktoré prebehlo po zrušení právoplatného rozhodnutia (pričom zrušenie samo o sebe predstavovalo porušenie práva sťažovateľa podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) konštatoval, že majetkové práva sťažovateľa porušené neboli, a vyjadril právny názor, ktorý je v podstate zhodný s právnym názorom vnútroštátnych súdov.

27. Ústavný súd preto konštatuje, že krajský súd v napadnutom opatrení za faktickej neexistencie konfliktu medzi právnym názorom ESLP a právnym názorom všeobecných súdov v predchádzajúcich uzneseniach premietol závery ESLP do svojho rozhodnutia, rešpektoval ich a zároveň aplikoval príslušné ustanovenia Civilného sporového poriadku a zákona o konkurze a vyrovnaní ústavne súladným spôsobom.

28. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu o zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré sťažovateľ označil, či už pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov (I. ÚS 66/98); inými slovami, ak sťažovateľ namietne také porušenie základného práva alebo slobody, ktoré podľa okolností prípadu očividne nemohlo nastať (primerane II. ÚS 70/99).

29. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd dospel k záveru, že medzi napadnutým opatrením krajského súdu a namietaným porušením označených práv sťažovateľa neexistuje taká príčinná súvislosť, ktorá by signalizovala reálnu možnosť vyslovenia ich porušenia po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

30. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľa uvedenými v petite nezaoberal, keďže ich posudzovanie je viazané na vyslovenie porušenia označených práv a slobôd, k čomu v tomto prípade nedošlo.

31. V závere ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že sťažovateľ bol v ústavnej sťažnosti označený údajmi viažucimi sa k výkonu funkcie správcu konkurznej podstaty úpadcu. Správcu konkurznej podstaty konkrétneho úpadcu však nie je možné automaticky stotožňovať s fyzickou osobou, ktorá túto funkciu vykonáva. S prihliadnutím na výsledok konania ústavný súd nepristúpil v danej veci k odstraňovaniu tohto nedostatku zákonom ustanovenej náležitosti ústavnej sťažnosti, keďže ani jeho prípadné odstránenie by nemohlo viesť k inému rozhodnutiu, než je uvedené vo výroku tohto uznesenia, a nevyhnutné identifikačné údaje sťažovateľa dohľadal vlastnou činnosťou.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Bratislave (detašované pracovisko) 23. februára 2022

Miloš Maďar
predseda senátu